

מסכת סוטה

פרק ט

א. עגלה ערופה, בלשונו הקדש, שגאמר (דברים כא) כי ימצא חלל באדמה וגוי ויצאו זקניהם ושבטיהם, שלשה מבית דין הגדול שבירושלים היו יוצאים. רבי יהודה אומר חמשה, שגאמר זקניהם, ושפטיהם, שניהם, ואין בית דין שקיים, מוסיפים עליהם עוד אחד:

ב. נמצא טמון בಗל, או תלוי באילן, או צף על פניו המפים, לא היו עורפין, שגאמר (שם) באדמה, ולא טמון בgal. נפל, ולא תלוי באילן. בשדה, ולא צף על פניו המפים. נמצא סמוך ל ספר, או לעיר שרבבה נקרים, או לעיר שאין בה בית דין, לא היו עורפין. אין מזדיין אלא מעיר שיש בה בית דין. נמצא مكانו בין שתי עירות, שתיהן מביאות שתי עגלוות, דברי רבי אליעזר. ואין ירושלים מביאה עגלה ערופה:

ג. נִמְצָא רָאשׁוֹ בָּمָקוֹם אֶחָד וְגַפּוֹ בָּמָקוֹם אֶחָר, מַולְיכֵין הַרְאָשׁ אֶצְלָ הַגּוֹף, דָּבָרִי רַبִּי אֱלִיעֶזֶר. רַבִּי עֲקִיבָּא אֹמֵר, הַגּוֹף אֶצְלָ הַרְאָשׁ:

ד. מֵאַין הִי מַזְדִּין. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, מַטְבּוֹרָו. רַבִּי עֲקִיבָּא אֹמֵר, מַחְטָמוֹ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בָּנוֹ יַעֲקֹב אֹמֵר, מִמְּקוֹם שְׁבֻעָה חֶלֶל, מִצְוָרוֹ:

ה. גַּפְטוּ זָקְנֵי יְרוּשָׁלַיִם וְהַלְכָה לְהָן. זָקְנֵי אָוֹתָה הָעִיר מְבִיאָיוֹן עֲגָלָת בְּקָר אֲשֶׁר לֹא עָבָד בָּה אֲשֶׁר לֹא מְשֻׁכָּה בָּעֵל (שם), וְאַיִן הַמּוֹם פּוֹסֵל בָּה, וּמַוְרִידִין אָוֹתָה לְבָנָל אַיִתָּן. וְאַיִתָּן כְּמַשְׁמָעוֹ, קְשָׁה. אָפָּעַל פִּי שְׁאַיָּנוֹ אַיִתָּן, בְּשִׁיר. וּעֲזַרְפִּין אָוֹתָה בְּקֹופִיא מְאַחֲרִיהָ. וּמִמְּקוֹםָה אָסּוֹר מַלְזָעַ וּמַלְעַבָּד, וּמִתְּפָרֵךְ לְסָרָק שָׁם פְּשָׁתָנוֹ וְלַנְּקָרֶשׁ שָׁם אֲבָנִים:

ו. זָקְנֵי אָוֹתָה הָעִיר רֹוחָצִין אֶת יָדֵיהֶن בְּמִים בָּמָקוֹם עֲרִיפָה שֶׁל עֲגָלָה, וְאֹמְרִים, (שם) יָדֵינוּ לֹא שְׁפָכָה אֶת הַקְּם הָזָה וְעַיְינֵינוּ לֹא רְאוּ. וְכִי עַל דַּעַתֵּנוּ עַלְתָּה, שְׁזָקְנֵי בֵּית דִין שׂוֹפְכֵי דָמִים הוּא, אֶלָּא שֶׁלָּא בָּא לִיְדֵינוּ וּפְטַרְנוּהוּ בְּלֹא מְזוֹן, וְלֹא רְאִינוּהוּ וְהַנְּחָנוּהוּ בְּלֹא לְזִיהָה. וְהַפְּנִים אֹמְרִים, (שם) כְּפֶר לְעַמָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר פְּדִית הָיָה וְאֶל תִּתְּפַנְּךָ דָם נָקִי בְּקָרְבָּעַמָּה יִשְׂרָאֵל. לֹא הִי צָרִיכִים לוֹמֶר (שם)

ונכפר להם הָקֵם, אֲלֹא רֹום הַקְדֵשׁ מִבְשָׁרֶפּוֹן, אִמְתִי שְׂתַעַשׂ כֹּה,

הָקֵם מִתְכִפֵּר לְהָם:

ז. נִמְצָא הַהוֹרָג עַד שֶׁלֹּא גַּעֲרֵפָה הַעֲגָלָה, פִּזְאָ וַתְּרֵעה בְּעִדר. מִשְׁגַּעַרְפָה הַעֲגָלָה, תִּקְבֵר בָּמָקוֹםָה, שֶׁעַל סְפִיק בָּאַתָּה מִתְחַלְתָה, כְּפֹרָה סְפִיקָה וְקָלָכה לָה. גַּעֲרֵפָה הַעֲגָלָה וְאַחֲרֵךְ נִמְצָא הַהוֹרָג, הַרִּי

זה יְהִירָגָן:

ח. עד אחד אומר ראיתי את ההורג, ועוד אחד אומר לא ראיית, אשא אומרת ראיית ואשא אומרת לא ראיית, כי עורךין. עד אחד אומר ראיית, ושניהם אומרים לא ראיית, כי עורךין. שניים אומרים ראיינו ואחד אומר לנו לא ראייהם, לא כי עורךין:

ט. מִשְׁרָבוֹ הַרְצָחָנִים, בְּטַלָּה עֲגָלָה עֲרוֹפָה, מִשְׁבָּא אַלְיעָזָר בָּנו דִינָאִי, וַתְּחִינָה בָּנו פְּרִישָה הִיה נִקְרָא, חִזְרוּ לְקָרוֹתָו בָּנו הַרְצָחָנוּ. מִשְׁרָבוֹ הַמְּנָאָפִים, פְּסָקוּ הַמִּנִּים הַמְּרִים, וְרָבוּ יוֹחָנָן בָּנו זְכָאי הַפְּסִיקָנוּ, שָׁנָאָמָר (הושע ד) לֹא אִפְקֹוד עַל בְּנוֹתֵיכֶם כִּי תְּנִגְנַה וְעַל בְּלוֹתֵיכֶם כִּי תְּנַאֲפַנָה כִּי הֵם וְגוֹ'. מִשְׁמַת יוֹסֵי בָּנו יוֹעֵז אִישׁ אַרְדָה וַיֹּוסֵי בָּנו יוֹחָנָן אִישׁ יְרוּשָׁלַיִם, בְּטַלָו הַאֲשָׁפָולוֹת, שָׁנָאָמָר (מיכה ז) אין אֲשָׁפָול לְאָכֵל בְּכֹורָה אֲוֹתָה נְפָשָׁי:

י. יוחנו כהן גדול הצעיר הודיעת המעשר. אף הוא בטל את המערין ואת הנזקFIN. עד ימי היה פטיש מכה בירושלים. ובימיו אין אדם צריך לשאל על הדמאי:

יא. משפטלה סנדרין, בטל השיר מבית המשפטים, שנאמר (ישעה כד) בשיר לא ישתו יין וגוי:

יב. משפטו נבאים בראשונים, בטו אורחים ותפחים. משחרב בית המקדש, בטל השמיר ונחת צופים, ופסקו אנשי אמנה, שנאמר (תהלים יב) הושיעה ה' כי גמר חסיד וגוי. רבנן שמעון בן גמליאל אומר משום רבי יהושע, ביום שתחרב בית המקדש, אין יום שאין בו קלה, ולא ירד הטל לברכה, ונטול טעם הפרות. רבי יוסי אומר, אף נטול שמן הפרות:

יג. רבי שמעון בן אלעזר אומר, הטהרה נטלה את הטעם ואת הרית. המשרות נטו את שמן הקגן. וחכמים אומרים, הננות והכשפים כלו את הכל:

יד. בפלמוס של אספסינוס גזו על עטרות חתנים, ועל האروس. בפלמוס של טיטוס גזו על עטרות מלות, ושלא ילמד אדם את בנו יונית. בפלמוס האחרון גזו שלא יצא הכהה באפריוון בתוך העיר, ורבותינו התירו שפתחה הכהה באפריוון בתוך העיר:

יה. משלמת רבי מאיר, בטלו מושלי משלים. משלמת בן עזאי,
בטלו השקרנים. משלמת בן זומא, בטלו הדרשנים. משלמת רבי
יהושע, פסקה טובה מן העולם. משלמת רבנן שמעון בן גמליאל, בא
גובי ורבו צרות. משלמת רבי אלעזר בן עזריה, פסק העשר מן
החכמים. משלמת רבי עקיבא, בטל כבוד התורה. משלמת רבי חנינא
בן דוסא, בטלו אנשי מעשה. משלמת רבי יוסי קטנותא, פסקו
חסידים. ולמה נקרא שמו קטנותא, שהיה קטנותו של חסידים.
משלמת רבנן בן זפאי, בטל זיו החכמה. משלמת רבנן גמליאל
הזקן, בטל כבוד התורה ומיתה טהרה ופרישות. משלמת רבי
ישמעאל בן פאבי, בטל זיו הקהנה. משלמת רבי, בטהה עגונה ויראת
חטא. רבי פנחס בן זעיר אומר, מחרב בית המקדש, בושו חכרים
ובני חורין, וחקו ראשם, ונדרלו אנשי מעשה, וגברו בעלי זרע
ובעלים לשון, אין דורש ואין מבקש, אין שואל, על מי לנו
להשען, על אבינו شبשים. רבי אלעזר הגדול אומר, מיום
שחרב בית המקדש, שרוי חכימיא למן כספריא, וספריא כחוננא,
וחוננא כעמא דארעא, ועמא דארעא אזלא ודילדה, ואין מבקש, על
מי יש להשען, על אבינו شبשים. בעקבות משיחא חצפא יסנא,
ויקר יאמיר, הגפן תנתן פריה והינו ביקר, והמלחכות תkehה למינות,
אין תוכחה, בית ועד יהיה ל zenith, והגליל יחרב, והגבלו יושם,
inanshi הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחווננו, וחכמת סופרים
תשרה, ויראי חטא ימאננו, והאמת תהא געדרת. גערים פני זקנים

יָלְבִינוּ, זָקְנִים יַעֲמֹדוּ מִפְנֵי קָטְבִים. (מיכה ז) בֵּן מְנַבֵּל אָב, בַּת קָמָה
בָּאָמָה, כֶּלה בָּחִמְתָּה, אִיבִּי אִישׁ אֲנָשִׁי בֵּיתוּ. פָּנֵי הַדָּור כִּפְנֵי הַכֶּלֶב,
הַבָּנוּ אֲינָנוּ מַתְבִּישׁ מִאָבָיו. וְעַל מַיִּישׁ לְנוּ לְהַשְׁעָנוּ, עַל אָבִינוּ
שְׁבָשָׁמִים. רַبִּי פְּנַחַס בָּנוּ יָאִיר אוֹמֵר, זְרִיזָה מִבְיאָה לִידֵי נְקִיּוֹת,
וְנְקִיּוֹת מִבְיאָה לִידֵי טְהָרָה, וְטְהָרָה מִבְיאָה לִידֵי פְּרִישָׁות, וּפְרִישָׁות
מִבְיאָה לִידֵי קָדְשָׁה, וְקָדְשָׁה מִבְיאָה לִידֵי עֲנוּהָ, וְעֲנוּהָ מִבְיאָה לִידֵי
יְרָאת חֶטְא, וְיְרָאת חֶטְא מִבְיאָה לִידֵי חֲסִידָות, וְחֲסִידָות מִבְיאָה לִידֵי
רוּחַ הַקָּדֵשׁ, וְרוּחַ הַקָּדֵשׁ מִבְיאָה לִידֵי תְּחִית הַמְּתִים, וְתְּחִית הַמְּתִים
בָּא עַל יְדֵי אֱלֹהִים זָכוֹר לְטוֹב, אָמֵן: